

waatame tulite. — Kasige tuba puhtaks — puhtaks ja a'age rahwas toast wälja; mul on Jüriga salajutu ajada, mis muud ei tohi kuulda kui tema ja Jumal.”

Poisike põenutas mino tulemise läbi raisatut lugu edasi, wana eit tulus leeargul istukil ja joobnut wanamees norises parõsil, sellepärast kostsin Elsele: „Meie oleme siin kahelaste, ei ole kedagi muud kuuljaid, — räägi?”

„Mees!” ütles Els — „mina loodan Snnistegija halastuse peale, kes oma püha were kaa mino patuse eest ära on walanud ja kelle tuline armastus kedagi looma ära ei unusta ega maha ei jäta. Pikalisel põdemisel anti mulle küllalte armo aega, endise elo peale mõtelda ja patusi kahetseda. Hääd inimesed õpetasid mulle Jumala sõna ja ligemise armastust tundma. — Suuremat muret teeb mulle praego lapsok, kes — kui suren — tugita ja warjuta maha jääb, — temal ei ela maa peal kuskil isa, waid ema nime peale ristitut loomal jääb häbi ja teotus üksnes päranduseks. — Aga mees, mees!” hüüdis ta natulise aea pärast — „wannu mulle kindlaste, et sina meie salajutu kellegile ei taha kuulutada; wannu, ütlen ma sulle! ja wägewama Jõsanda ees, kelle pühad inglid seda õõ pimedust täitwad, tõutan mina, et sina kuskil ei pea raho leidma, kui wande tõutuse täitmata jätab.” —

Mina kostsin: „Meie Lunastaja õpetab: „Teie

kõned olgo jah, jah! ja ei, ei!” mis kindlamat wannet sa mino kääst tahad?”

Sel silmapilgul kohises kängemaks läinud tuule pogg wingudes alnast sõse, et tuluke kipus kustuma ja wana-eit tukumiselt ärkas, ristiti lödi ja ütles: „Tule, Jeesuke, appi! juba wisatakse laudo.”

„Waata!” ütles haige — „Jumala wägi on suur ja tema heldus seisab meie ligi. Mina ei taha sio wande-tõutust! Ei sina seda silmapilko ial wõdi äraunustada, muido saaks Jumal sind” — — Siin näis tema praegost jutu korraga unustawad ja hoopis teise jälgile minema; nagu naerule tõmmates, sirutas ta kät ja hüüdis: „Mari, Tio! tooge mulle uus tano ja põl; täna on mino pulmapääw, jubheisa!”

Müüd waatas ta jälle sängijalgotsa lapse peale. Üürilise aea pärast püüdsin mina esiteks poolele jäänud jutu jalule seada, nimetasin ligiseiswat lahukumise tundi ja küsisin, mis salatunnistus temal südant pidi waewama. Aga tema ei kuulnud ega mõistnud mino sõnu. Kui puhledes natuke oma jõudo sai kosutanud, siis hüüdis ta kärelda healega: „Kes tohib lapse mino kääst wõtta? — Se on mino, mino laps! ehk temal kül wõderad filmad. Tooge mino laps seie, ma tahan jumalaga jäta.”

Tasaillokeste wõtsin magawa lapse asemelt ja panin teda ema kõrwa sängi. Snneto ema wahtis tük aega lapse peale, wõtis lapse kää oma pihusse ja waatas siis ni armorika filmaga, kui oleks tahtnud